

Erik Jensens prædiken 5. søndag efter påske

Taler

Erik Jensen
Biskop

Dato

6. maj 1945

Omstændigheder**Prædikentekst:**

Johannesevangeliet kapitel 16, vers 23-28

- 1 Klokken er et Nat. Det er Lørdag den 5. Maj. Og den Dag vil aldrig nogensinde gaa denne Slægt af Minde.

I over 5 lange Aar har Danmarks Folk siddet i Mørket og ventet paa denne Dag.
5 Det vilde kun være muligt for en Digter at udtrykke, hvad vi føler i denne Time. Vi, som har oplevet den, ved, at den, saa længe vi lever, vil høre til vort Livs skønneste Minder. Der har vel været Timer, hvor det ikke var uden Smerte, at vi tænkte paa, at vi var Danske. Men i disse uforglemmelige Timer føler vi med en ubeskrivelig Jubel, at ogsaa det, at vi var Danske, var en særlig Naade fra Gud.

10

Der gives Øjeblikke i Livet, hvor man, naar man skal prædike, næsten føler det, som om Begivenhederne vil tage Magten fra det Ord, man skal prædike over. Men hvor er det ogsaa netop i denne Time underligt at tænke paa, hvor mange Gange i disse Aar Prædikenen kom til os som et mærkeligt aktuelt Ord fra Gud.
15 Hvem mindes ikke ganske tydeligt, hvilket Indtryk det gjorde paa os, da vi samledes i Kirkerne Søndagen efter den 9. April 1940, og Evangeliets Ord lød imod os: "Eders Hjerter forfærdes ikke, tro paa Gud, og tro paa mig...? Det var, som den levende Gud selv traadte imod os i vor usigelige Sorg og Ydmygelse for at sige os, at han levede endnu, og at han var nær hos de i Aanden nedbøjede.

20

Paa underfuld Vis har han ført vort Lands Skæbne, og i denne Nat strømmer vore Sind over af en underlig uforklarlig Lykkefølelse.

Mærkeligt nok er de Ord, der møder os fra Teksten paa denne Majdag fra den
25 samme Tale af Jesus, som trøstede os den 9. april. Jesus taler til en Flok knugede Disciple, som har tabt modet, fordi de stirrer frem mod et truende Mørke. Og

det er dem ikke muligt at forstaa, at det Mørke, der lurede forude, kun var Gennemgangen til en straalende Dag. Dagen havde altid for dem været
30 ensbetydende med Jesu Nærvarrelse. Og naar de nu ikke mere skulde have Jesus nærværende hos sig, saa kunde det ikke være andet, end at Dagen maatte blive forvandlet til Nat.

Men for Jesus gjaldt det om at faa dem til at forstaa, at de ikke maatte stirre sig
35 blinde paa det kommende Mørke. I Stedet skulde de tænke paa, at Mørket kun var det Skød, hvorfra Morgendagen skulde fødes. Og det var Morgendagen, det kom an paa, for naar først Natten var gennemstridt – og der vilde komme en Nat – saa vilde Morgendagens Liv ligge foran dem med sin særlige Naade og Opgave. Men ogsaa Natten var en Nødvendighed. Thi det, der skulde give
40 Morgendagen sin egentlige Glans, blev til, da Natten var dybest. Alle Fjenderne havde samlet sig, og de syntes at være forenet i et eneste Ønske, at Natten skulde sejre, og Lysets Magter skulde blive overvældet og knægtet.

Og ingen, som saa paa Sagen med menneskelige Øjne alene, kunde se andet
45 Langfredag, end at Synden, Døden og Satan selv med alle hans Haandlangere havde Overtaget; derfor vilde “de onde glæde sig og de gode sørge.” Men Guds Øje vilde se dybere. Han vilde se, at derinde i Langfredagens Mørke vilde Menneskesønnen give alle sine Fjender Naadestødet. “Det var en Tvekamp underfuld, da Lys og Mørke brødes,” og herefterdags vilde Kaarene for alle
50 Menneskebørn være anderledes, om de ellers lærte at “nynne paa det Navn – med Naaden i Favn – al Verden til Salighed givet.”

Ud af Mørke, som ængstede Disciplene, vil Befrielsens Dag oprinde. Fjenderne vil ikke mere være, hvad de havde været før. Deres Magt vilde være brudt. Deres
55 Scepter vilde ligge knækket paa Jorden, og alle Fangerne vilde storme ud til den gyldne Frihed. Men det skulde blive svært nok derude i Livets Hverdag at holde fast paa, at Satans Magt blev knust. For Hverdagen med dens barske og naadesløse Virkelighed vilde bestandig fortælle med overbevisende Magt, at Djævelen levede endnu, og at hans Magt endnu var saa temmelig uindskrænket.
60 Derfor maatte de med hele deres Hjerte hænge fast ved det Ord, der fortalte dem, at det var rigtigt nok, at Jesus havde sejret, og de maatte i Haabet vente tillidsfuldt paa den Dag, da det skulde blive kendbart for alle, at Jesus var Herren.

65 I Striden for at holde fast ved dette Ord trods alle Ting skal to Ting staa fast for

os: I Troen paa Jesus maa vi hver eneste Dag leve under Faderens Kærlighed, og gennem Bønnen i Jesu Navn har vi hver Dag direkte Adgang med alle Ting til Faderen.

70

Der ligger ogsaa en haard Morgendag foran os her i Danmark. Vi skal paa en Maade til at begynde forfra. Vi har været i en haard Lære, og nu skal det maaske mere end nogensinde kendes, hvad vi fik ud af Læretiden. Det gælder for os ganske jævnt sammen med vore Landsmænd at gaa ind i Kampen for

75 Retfærdighed, Sandhed og Kærlighed. Dette er ogsaa Guds Vilje med os i vort jordiske Kald. De Kristnes Kald er her ikke anderledes end alle andres. Men vi har ogsaa som Kristne et Budskab at dele med vort Folk: Budskabet om Ham, der tilintetgjorde Satans Vælde og skænkede os Guds Kærlighed og i sit Navn gav os daglig Adgang til Faderen.

80

Vi er overbevist om, at ingen har et dybere Behov end at lære Ham at kende. Morgendagens Krav kan blive barske og haarde – vi ved det ikke – men Evangeliet vil hjælpe os til at møde dem ret: I Forvisning om, at Kristus har sejret, med Guds Velbehag trods Synd og Død og med Døren i Jesu Navn aaben

85 lige ind til Guds Faderhjerter.

Kilde

Kristeligt Dagblad, Nr. 187, 49. Aarg. 6/5-1945

90

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

5. søndag efter påske, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

95

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/erik-jensens-praediken-5-soendag-efter-paaske>

100